

[Poul Dam.]

staters, men måske ganske særligt fra de små staters side ydes en langt mere aktiv støtte til FN, og denne støtte må ikke alene være af moralsk art, men også af økonomisk art. Også ved den sidste generalforsamling stemte vi imod et forslag, som ville forpligte os og andre udviklede lande til at betale mere til FN. Vi bør ikke alene yde vor del af udgifterne til FN, vi bør yde langt mere. FN er i langt højere grad vor interesse, end det er de store landes.

Jeg skal for at summere dette op tillade mig at afslutte med at stille et forslag om motiveret dagsorden. Det lyder således:

„Idet folketinget udtaler, at styrkelsen af FN må være et centralt mål for dansk udenrigspolitik, fordi alene FNs myndighed kan sikre og fastholde verdensfreden,

opfordrer det regeringen til

1) at gennemføre en meget væsentlig forøgelse af Danmarks finansielle bidrag til FNs virksomhed samt til

2) at pålægge den danske delegation til FN at revidere sin holdning, så den mere konsekvent stiller sig solidarisk såvel med de nye staters bestræbelser for at opnå ligeberettigelse med de mere begunstigede lande som med de frihedsbevægelser, der kæmper for folkeslagenes selvbestemmelsesret og politiske frihed,

og går hermed over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Sigsgaard: Også jeg finder, at den danske sikkerhedspolitik — selv om den selvfølgelig må spille en stor rolle i dag — har spillet en måske for dominerende rolle på bekostning af andre vigtige problemer.

Det er den admindelige opfattelse, at elendigheden i udviklingslandene skyldes en slags naturkatastrofe, som ingen er ansvarlig for, men som vi bør søge at afhjælpe i humanismens navn. Men det er jo mildt sagt en misforståelse. Der er en nøje sammenhæng mellem det kapitalistiske verdenssystem og den globale udbytning, som har fundet sted siden opdagelsestiden,

og som er den egentlige årsag til den uhyrlige forskel, vi i dag har mellem rige og fattige lande. Det er altså i-landene — industrilandene, deriblandt Danmark — der er skyld i u-landenes fattigdom, og heller ikke Danmarks u-landshistorie er så ædel og upolitisk, som man gerne vil give det udseende af. Danmark yder praktisk talt kun u-landsbistand til lande, hvis regeringer mere eller mindre villigt underkaster sig den kapitalistiske verdens orden. Hvis man f. eks. betragter Danmarks bilaterale u-landshjælp i 1967-68, ser man, at Danmark kun ydede bistand til to stater, som ikke havde provestlige regeringer, nemlig Tanzania og Syrien, og hjælpen til de to lande udgjorde i det pågældende år kun omkring 12 pct. af Danmarks samlede tekniske og finansielle bistand til den tredje verden. Til lande, som var klart østorienterede, ydedes der overhovedet ingen bistand.

Blandt de helt groteske eksempler på vor generøsitet kan jeg nævne, at Danmark yder hjælp til portugisisk Angola, idet aktieselskabet Højgaard & Schultz har udført et havneanlæg til over 50 mill. kr. med støtte fra den danske erhvervsfond i form af eksportkreditforsikring. Og å propos handelsministerens svar på hr. Skovmands spørgsmål i går må jeg fremhæve det paradoksale i, at den danske hjælp gennem Højgaard & Schultz til Portugal kan man læse om i store dele af verdenspressen, medens ministeren ikke engang over for folketinget kan nævne det pågældende firmas navn. Det viser, i hvor høj grad vi i afgørende spørgsmål her i folketinget er sat ud af spillet. Vi yder altså hjælp til portugisernes undertrykkelse af afrikanerne, men når frihedsbevægelserne i Mozambique og Angola beder om penge, så får de ingen. Danmarks u-landsbistand er altså klart politisk.

U-landshjælpen til Thailand, som er stærkt voksende, er også en speget affære, som vel i øvrigt næppe er uden forbindelse med ØKs dispositioner i landet. Det store dansk-thailandske kvæglandbrug leverer f. eks. mælk til byerne, der er så dyr, at kun de rige kan købe mælken. Mere kuriøst kan jeg nævne, at dronning Sirikit ifølge det amerikanske tidsskrift Time køber for over 2 mill. kr. i Paris hvert år. Det vil altså sige, at Danmark indirekte yder u-landsbistand til Pierre Balmain.